

Antonio Kljajić

ZAMKE SINKRETIZMA KOJE PRIJETE KRŠĆANSKOJ PSIHI

INTERVJU S MONIKOM ŽILAVI

Za početak, možeš li se ukratko predstaviti:

Pa evo ukratko za početak, moje ime je Monika Žilavi. Više od pet godina bavim se snimanjem sadržaja za društvene mreže, a prvenstveno sam asistentica suprugu koji je mađioničar. To nam je zapravo osnovni posao i uživamo u tome što u kratkom vremenu možemo nasmitati puno ljudi, što je u današnjem svijetu, u kojem problemi samo izviru, zaista uspjeh! Imam 25 godina (uskoro 26), i u braku sam nepune dvije godine.

U zadnje si vrijeme na društvenim mrežama privukla pozornost svojim obraćenjem. Možeš li ukratko reći kako je to sve teklo. Koji su događaji, da tako kažemo, bili okidač:

Pa zapravo, kada sam uistinu spoznala Boga i vjeru, nisam iznosila te stvari javno, jer sam i ja sama bila zbunjena i sam proces obraćenja i prihvaćanja vjerskih načela nije lak. S nedovoljnim znanjem nisam imala ni hrabrosti kao „javna osoba“ ulaziti u takvu vrstu otvorenih rasprava, jer znamo što su društvene mreže i da se iza svega dobrog krije i ono zlo. Ljudima koji nisu u vjeri, ljudima drugačijih uvjerenja bila bih zapravo laka meta. A bilo bi i licemjerno da dva dana od obraćenja solim nekome pamet, kada je ta ista publika znala da sam donedavno i sama bila izvan vjere. Polako, kako je vrijeme odmicalo, kako sam i sama rasla u vjeri, kako me sam Bog osnaživao, podijelila bih neki sadržaj sa vjerskih stranica ili uslikala tekst iz Biblije koji bi ostavio dojam na mene i podijelila ga na društvenim mrežama. Moj okidač da uistinu javno stanem na stranu Boga, uz Crkvu, bilo je svetogrđe u Parizu, kada je određena skupina žena u Crkvi, odjevena poput Djevice Marije, izvela „abortus“ Isusa. To je izazvalo očaj u meni, ljutnju, osjećala sam se kao da se netko obraća izravno meni, kao da je uvreda upućena meni osobno. Razumijem da živimo u doba kada neće sve zlo samo odjednom nestati i da su neke riječi uzalud bačene u vjetar, ali sam pomislila ako samo jednu osobu, jednu jedinu, odvratim od takvih stvari, misli, razmišljanja, ako se jedna osoba vrati Bogu, ja ću biti sretna i prinijet ću to Bogu kao zahvalu za sve što je napravio u mom životu!

Moj javni istup bio je Božja volja. Ne želim iznositi detalje, ali reći ću da samo jedan ko-

mentar, u moru odgovora koje sam dobila, nije bio pozitivan. Bilo je ljudi koji su trebali pomoć i uputila sam ih dalje. S nekima sam ušla u raspravu i promijenila im mišljenje. Moj suprug Leon može potvrditi moju sreću nakon tih poruka, nije joj bilo kraja. Sve je to bilo na hvalu i slavu Gospodinu!

Istočnjačke religije smjeraju tome da čovjek sam svojim snagama doživi Boga, što oprečno kršćanskoj Objavi koja je svoj vrhunac doživjela u Isusu Kristu. Možeš li nam reći kojim si se metode sinkretizma koristila nastojeći dokučiti Boga?

Rođena sam u katoličkoj obitelji, no nije bilo čvrste vjere, onakvu kakvu ja danas poznajem i kakvu ću tek upoznati s vremenom. Imala sam usađeno u dubini sebe da Bog postoji. No kao što sam rekla, nisam živjela tu vjeru. Bila sam upoznata sa zlom, sa svjetovnim stvarima, lošim i dobrim, u suštini znala sam razdijeliti dobro od zla, ali ne uvijek. Opisala bih to kao život od danas do sutra, bitna sam ja sada. S vremenom čovjek odrasta i počinje uviđati pogreške koje ga tište iznutra. Umjesto pokore odlučiš se opravdavati, a New Age i sve sinkretističke religije koje potiču pretjeranu izgradnju čovjekova „ja“, unutaršnjeg „ja“, upravo ti to pružaju – veliko opravdanje za određene postupke. I tako, zapravo, umjesto da osvijestiš problem, ti ga debelo prikriješ i potisneš negdje duboko u sebi. Ja sam vježbala jogu, prvo sam počela s tjelovježbom. Tjelovježba kao takva u smislu istezanja i nije nužno zlo, kao što je i don Damir Stojić rekao, možda netko moli za tebe, pa kontakt s lošim stvarima nije izravan. Ali s vremenom sam počela intenzivnije trenirati i fokusirati se na sve ono što mi je rečeno. Pratila sam vježbe preko Youtubea, kada sam shvatila da nakon treninga sama od sebe upadam u meditaciju, stanje intenzivne tišine i mraka. To je za mene bila meditacija nakon joge. Vođene meditacije, e to je pravo zlo o kojem se treba više govoriti, vođene meditacije samoprovanih duhovnih vođa. Izdvojiti ću Anu Bučević, možda me netko zamrzi nakon ovoga, ali Bože moj, ljudi moraju znati. To je žena koju sam zapravo cijenila dok nisam imala pojma ni o čemu. *Vođena meditacija u vortexu ostvarenih želja*, ako se ne varam, to je naziv videa na njenom kanalu, ja sam ga poslušala i doživjela to. Započela sam meditaciju s jako lošim psihičkim stanjem, doživjela sam taj *vortex* ne sluteći da u takvim stanjima ja otvaram svoju dušu svemu onome što je iznad nas, onom nevidljivom svijetu, i dajem je na raspolaganje bilo kome.

Moram biti iskrena, prije nekog vremena razgovarala sam s osobom koja je proučavala te pojave i bila je zgrožena kad sam joj rekla što sam vidjela i doživjela. I bila je zgrožena samom pomisli da to stoji javno na YouTubeu. Sada kada to pišem, prolazi me jeza, jer nisam ni u primisli imala što si mogu napraviti. Tražeći dobro, mogla sam pronaći zlo, a vjerujem da dijelom i jesam.

Budući da si prije prakticirala jogu, možeš li opisati kako se čovjekova psiha počne ponašati nakon određenog vremena vježbanja.

Tijekom dana sam se osjećala relativno dobro, izuzev anksioznosti koje zapravo nisam bila toliko svjesna, i migrena s gubitkom vida. Noći su mi bile veći problem, koji uopće nisam pripisivala tim vježbama i svjetonazoru. Doživljavala sam paralize sna, noćne more kada bih se budila, bila svjesna sebe i prostora u kojem se nalazim, no vidjela bih stvari, osobe i tome slično koje nisu u prostoru. To su bile užasne noćne more, od kosturskih glava, opsjednute bliske osobe, zmija koje padaju s ormara i gmižu prema meni, do nemogućnosti izgovaranja riječi, konkretnije suprugova imena. Promjena prostora za mene bi bila znak za nespavanje, jer kada bih promijenila prostor, kao da bi te noćne more postale intenzivnije. Najgori period bila je ljetna sezona, jer bih tada boravili u Poreču. Ondje je znalo biti toliko intenzivno da bih se budila iscrpljenija nego što sam bila kada sam legla. Postajalo je frustrirajuće, kako za mene tako i za Leona, jer on je bio taj koji bi me smirivao i trzao se iz sna kada bih ja počela vrištati. Ne mogu ni zamisliti stres koji bi on doživljavao kraj moje panike usred noći.

Jedno od zadnjih takvih intenzivnih iskustava imala sam kada smo bili u početku procesa obraćanja. To smatram djelom Sotone jer me je htio na taj način odvojiti od Crkve. Naime tada smo počeli ići na misu svaku nedjelju. To što sam doživjela tehnički je objašnjivo jer postoje istraživanja, no ne želim o tome. Ukratko, usred noći dok smo spavali, odjednom sam nas odozgo gledala kako spavamo i osjetila snažno povlačenje, neki neobjašnjivi osjećaj povlačenja u sebe. Ne moram opisivati strah i paniku s kojima sam se probudila. Sljedeći dan bila sam izvan sebe i puna negativnih misli – kako Crkva nije za mene, zašto bi ja morala ispovijedati svoje grijehе nekom tamo čovjeku i tako dalje.

Mislim da je suviše išta više reći, odnosno iznositi neko duboko mišljenje o jogi, vođenim meditacijama i New Age uvjerenjima. Svi imamo pravo izbora, a ja ću ovaj put za sve vijeke odabrati Boga.

Dosta mladih poseže za raznim sinkretističkim sredstvima, a među njima je i horoskop. Kako gledaš na horoskop i zašto čovjek želi znati svoju budućnost?

Odrasla sam u kraju gdje su *babe vračare* i slične pojave na cijeni, i mislim da je rijetka osoba koja se nije upustila u takvo što. A horoskop nam nude sve novine i dostupan je svima u bilo kojem trenutku. Za mene horoskop nije predstavljao ništa više od običnih znakova. I kada nisam bila u vjeri, nisam vjerovala u horoskop. Makar vidim jako puno ljudi koji su opsjednuti time što je tko u horoskopu, pa zbrajaju datume rođenja, vrijeme i sl. Uvijek sam imala tri upitnika iznad glave jer nisam ništa shvaćala što točno rade s time

i koja je svrha. Čak smo u jednom trenutku suprug i ja dobili zadatak da snimamo nešto o horoskopskim znakovima. To je stvarno bila gluma jer ja još uvijek ne vidim kako se ljudi mogu dijeliti na ribe, jarce i tako dalje, pomalo smiješno. A ljudi očajno traže nešto, stalno tragaju za nečim većim, idu za svojim ciljevima, a u konačnici svi smo isprazni bez Boga. U tome je problem, što takvi ljudi ne vjeruju Bogu, ne prepuštaju sve brige i cijeli svoj život njemu u ruke. Mi smo ljudi i smatram da je u nama usađena potreba za Bogom, za istinskom ljubavi, samo ljudi to često ne prepoznaju, i meni je samoj žao što ni ja to prije nisam uviđala. Što sam i ja u nekom trenutku htjela znati koja je moja budućnost.

U jednom si intervjuu spomenula kako nisi vjerovala Crkvi i svećenicima. Možeš li nam reći zašto današnji mladi, ali i ostali, imaju toliku odbojnost prema Crkvi. Možeš podijeliti svoje iskustvo.

Mislim da za taj problem među mladima prvenstveno možemo kriviti medije. Sama sam stvorila mišljenje o svećenicima čitajući loše članke: o korupciji, pedofiliji, krađi i tako dalje. Mediji izvlače ono najgore, a rijetko će netko napisati nešto pozitivno. To odmah stavlja ljagu na Crkvu kao instituciju. Samim time, zbog pojedinaca, niti jedan svećenik neće valjati. Ljudi moraju biti svjesni da zlo postoji, i da taj netko tko je sagriješio unutar crkve nije iznad drugih ljudi i da je jednako grešan i slab kao i mi obični ljudi. Svećenik ili netko na višoj poziciji od njega može biti pod utjecajem zla, isto kao i ja i svi mi skupa, i tu treba podvući crtu i shvatiti da to nije od Boga. Žalosno je što se nigdje ne piše o dobru koje proizlazi iz Crkve kao molitvene zajednice. Nitko ne piše o žrtvi koju svećenici prikazuju za dobrobit ljudi koji trpe. Nitko zapravo ne piše o tome da u Crkvu ne ideš zbog svećenika ili drugih ljudi nego zbog Boga. Ja to nisam vidjela, nitko me nije uputio i tako sam odlučila. Tako je i s drugim ljudima, koji zaboravljaju ili nikada nisu znali da je Crkva bitna zbog Boga. Da to znaju i da imaju i gram vjere, nikad je ne bi napustili.

U sretnom si braku i na društvenim mrežama vidi se da ste jedno drugome najveća potpora. Možeš li nam reći koliku ulogu u vašem braku igra vjera?

Naš proces obraćenja i polaska na mise krenuo je dva tjedna prije našeg vjenčanja. Mi smo se s osamnaest godina preselili u Zagreb, zajedno smo od moje četrnaeste godine. Odlučili smo se vjenčati, na vjenčanje u Crkvi odlučili smo se zbog tradicije i nagovora šogorice koja je u vjeri. Zahvalna sam joj na tome jer je jedna od naših opcija bila vjenčanje kod matičara. Pet smo puta odgađali vjenčanje zbog koronavirusa.

Da biste se vjenčali u Crkvi, potrebno je završiti zaručnički tečaj. Na zaručničkom tečaju prvi sam put zapravo vidjela kako Sotona može opasno djelovati u našim tijelima. Jedna je osoba imala reakciju tijekom zajedničke molitve. Nisam sigurna smijem li to iznositi

javno, ali imam osjećaj da će se na ovaj način prije doći do srca ljudi koji su podigli zid oko sebe i smatraju da duhovni svijet ne postoji. Još gore, ne shvaćaju opasnosti duhovnog svijeta, pa se upuštaju u kojekakve alternative, kao što sam se i sama upuštala. To je bilo zastrašujuće iskustvo, mislila sam da je to zlo „skočilo“ na mene i zaposjelo moje tijelo. Strah nam je prodro do kosti, tako da smo u 22 sata nazvali našeg župnika i otišli k njemu.

Nakon toga smo se vjenčali, i vjenčanje je ostavilo snažan utisak na mene. Nešto se dogodilo u crkvi, osjetila sam tu neopisivu ljubav. To nešto je Duh Sveti koji nas je spojio u jedno tijelo. Sada to znam. Dva tjedna nakon vjenčanja uslijedilo je tragično vrijeme za nas. Doživjeli smo dva smrtna slučaja u dva dana, što je bilo jako traumatično i tada smo si obećali ići u Crkvu, jer to nisu bila dva obična smrtna slučaja. Ne mogu o tome pisati, ali Bog je djelovao na određen način i danas smatram da je to bilo poradi našeg obraćenja. Jer ni nakon zaručничkog tečaja i vjenčanja nisam znala hoću li postati vjernik, bila sam poljuljana, a ovo me okrenulo za 180 stupnjeva, ne samo mene nego i Leona. Nakon toga je uslijedilo mračno doba. Teške anksioznosti, depresije, skrupuloznosti, teška stanja iz kojih nas je jedino Bog mogao uzdići. To je bio proces mog obraćenja, i to mi je bilo najgore razdoblje u životu. Da nije bilo Boga i vjere, ne znam kako bismo izdržali tu tamu koja nas je obavila. To je malo zbunjujuće, pronašli Boga pa nas obavila tama. Da, smatram da je proces obraćenja, odvajanja od svjetovnog i svega onoga što slijedi negdje unutar duše mukotrpan. Do te mjere da mi je bilo prihvatljivo čak i da ne živim. A samo uz Boga možeš ostati ustrajan i pobijediti zlo. Pogotovo kada si u braku. Tada sglavna meta Sotoni, napadati će te sa svih strana. Ako u braku nema Boga, molitve, ljubavi, oprosta, i davanja sebe sto posto za drugu osobu, brak neće opstati. Mi smo u tome uspjeli. Sretni smo i zahvalni na svemu.

Napomenut ću da su svećenici, danas naši dobri prijatelji, odigrali veliku ulogu, kada mi psiholog nije uspio pomoći, već me bacio u još gore stanje. Mi smo danas Bogu zahvalni što smo sve to shvatili odmah po ulasku u brak. I uvjereni sam: „doista: ni smrt ni život, ni anđeli ni vlasti, ni sadašnjost ni budućnost, ni sile, ni dubina ni visina, ni ikoji drugi stvor neće nas moći rastaviti od ljubavi Božje u Kristu Isusu Gospodinu našem.“

Nas dvoje imamo odnos s Gospodinom, zahvalni smo i sve što radimo ne bismo radili bez njegove ljubavi, znamo to. Prvenstveno njemu zahvaljujemo na svemu, obećanja dana Bogu ispunjavamo. Svaku nedjelju idemo na misu, po mogućnosti idemo i usred tjedna, molitva i molitva krunice u našem je domu, i to je ono što nam daje ljubav, što nas podiže i otvara nam oči iz dana u dan. Kako sazrijevamo kao ljudi, tako rastemo i u vjeri, zajedno. A Bog nas nagrađuje i hvala mu na tome!

Za kraj, koju bi poruku poslala današnjim mladima? Zašto ne bi trebali posezati za sinkretističkim idejama?

Ako su pročitali sve ovo dosad napisano, mislim da je suvišno govoriti zašto ne posezati za određenim stvarima. Ako ne žele zlo u svojem životu, neka slijede put Krista, jer i kada naiđu na problem u životu, uz Boga problem neće biti problem, nego razlog. Za taj problem Bog ima objašnjenje i prije ili poslije shvatit će da je moralo biti tako, da bi kasnije imali nešto puno veće i bolje! Živjeti u vjeri nije lak zadatak i znam da je lakše živjeti svjetovno, ali svatko bi trebao voditi računa o tome da je prosječan životni vijek oko osamdeset godina, a što je osamdeset godina naspram cijele vječnosti? A vječnost treba zaslužiti. Rekla sam jednom prigodom da bih radije umrla bez ičega, imajući Boga, nego sa svim svjetovnim, nemajući Boga. A jednom kada čovjek istinski otkrije i osjeti Božju ljubav, neće promijeniti mišljenje, uz sve materijalno!